JULKISASIAMIEHEN RATKAISUEHDOTUS
NIAL FENNELLY
28 päivänä lokakuuta 1999 *

1. Euroopan yhteisöjen komissio on nostanut nyt käsiteltävänä olevan kanteen Luxemburgin suurherttuakuntaa vastaan EY:n perustamissopimuksen 169 artiklan (josta on tullut EY 226 artikla) mukaisesti ja vaatii, että yhteisöjen tuomioistuin toteaa, että Luxemburgin suurherttuakunta ei ole noudattanut EY:n perustamissopimuksen mukaisia velvoitteitaan, koska se ei ole antanut ja/tai ilmoittanut komissiolle työntekijöiden suojelemiseksi vaaroilta, jotka liittyvät biologisille tekijöille altistumiseen työssä, annetun neuvoston direktiivin 90/679/ETY (seitsemäs direktiivin 89/391/ETY 16 artiklan 1 kohdassa tarkoitettu erityisdirektiivi) mukauttamisesta tekniseen kehitykseen 30 päivänä kesäkuuta 1995 annetun komission direktiivin 95/30/EY [1] (jäljempänä direktiivi) noudattamisen edellyttämiä lakeja, asetuksia ja hallinnollisia määräyksiä. Komissio on lisäksi vaatinut, että vastaaja velvoitetaan korvaamaan oikeudenkäyntikulut.

2. Direktiivin 2 artiklan 1 kohdassa edellytetään, että jäsenvaltioiden on saatettava direktiivin noudattamisen edellyttämät lait, asetukset ja hallinnolliset määräykset voimaan viimeistään 30.11.1996 ja että ne ilmoittavat tästä viipymättä komissiolle. Koska komissio ei ollut saanut Luxemburgin suurherttuakunnalta ilmoitusta toimenpiteistä direktiivin saattamisesta osaksi kansallista oikeusjärjestystä, komissio antoi sille 30.5.1997 päivätyllä kirjeellään virallisen huomautuksen. Komissio ei saanut tähän viralliseen huomautukseen minkäänlaista virallista vastausta, ja se lähetti Luxemburgin suurherttuakunnalle 22.12.1997 perustellun lausuntonsa. Luxemburgin suurherttuakunta vastasi 25.3.1998 ja 19.8.1998 päiväämillään kirjeillä komissiolle ilmoittaen antaneensa direktiivin täytäntöönpanoa koskevan asetusesityksen Conseil d'État'lle lausunnon saamiseksi ja että Luxemburgin hallitus oli päättänyt tehdä joitakin muutoksia tähän esitykseen. Koska komissio ei saanut

* Alkuperäinen kieli: englanti.

1 — EYVL L 155, s. 41.

mitään muuta ilmoitusta direktiivin täytäntöönpanosta, se nosti 2.2.1999 nyt käsiteltävänä olevan kanteen, joka perustuu direktiivin 2 artiklan 1 kohdassa säädettyyn, Luxemburgin suurherttuakuntaa koskevaan velvoitteeseen, EY:n perustamissopimuksen 5 artiklaan (josta on tullut EY 10 artikla) ja EY:n perustamissopimuksen 189 artiklan kolmanteen kohtaan (josta on tullut EY 249 artiklan kolmas kohta).

3. Vastineessaan, jonka Luxemburgin suurherttuakunta toimitti 27.4.1999, se ei kiellä laiminlyöneensä velvoitteitaan, mutta vetoaa siihen, että viivästyminen johtui siitä, että se vastasi Euroopan unionin puheenjohtajuudesta vuoden 1997 toisella jaksolla ja että puheenjohtajuuden päätyttyä kaikki direktiivin täytäntöönpanon nopean toteuttamisen edellyttämät toimenpiteet oli toteutettu. Se katsoo, että komission kanne jää tämän vuoksi vaille kohdetta ja vaatii yhteisöjen tuomioistuinta lykkäämään asian käsittelyä. Komissio toteaa 6.5.1999 antamassaan vastauksessa saaneensa tiedon näistä Luxemburgin suurherttuakunnan ilmoittamista seikoista, mutta korostaa, ettei tällaisia toimenpiteitä ollut tuolloin vielä toteutettu. Näin ollen se pysyy kanteessa esittämissään vaatimuksissa.

4. Yhteisöjen tuomioistuimen vakiintuneen oikeuskäytännön mukaan jäsenvaltio ei voi kansallisiin hallinnollisiin vaikeuksiin, kuten Euroopan unionin ministerineuvoston puheenjohtajuuteen valmistautumiseen, vetoamalla perustella sitä, että se on laiminlyönyt yhteisön oikeuteen perustuvan velvollisuutensa panna direktiivi määräajassa täytäntöön kansallisessa oikeusjärjestyksessä [2]. Näin ollen komission vaatimukset on hyväksyttävä, koska ne perustuvat direktiivin täytäntöönpanon laiminlyöntiin, eikä ilmoitusvelvollisuuden laiminlyöntiä koskevaa vaatimusta tarvitse tutkia. [3]

2 — Ks. mm. asia C-214/96, komissio v. Espanja, tuomio 25.11.1998 (Kok. 1998, s. I-7661, 18 kohta) ja asia C-401/98, komissio v. Kreikka, tuomio 14.9.1999 (Kok. 1999, s. I-5543, 9 kohta).

3 — Ks. tältä osin asia C-362/98, komissio v. Italia, tuomio 21.9.1999 (Kok. 1999, s. I-6299).

Ratkaisuehdotus

5. Edellä esitetyn perusteella ehdotan, että yhteisöjen tuomioistuin

1) toteaa, että koska Luxemburgin suurherttuakunta ei ole antanut asetetussa määräajassa työntekijöiden suojelemiseksi vaaroilta, jotka liittyvät biologisille tekijöille altistumiseen työssä annetun neuvoston direktiivin 90/679/ETY (seitsemäs direktiivin 89/391/ETY 16 artiklan 1 kohdassa tarkoitettu erityisdirektiivi) mukauttamisesta tekniseen kehitykseen 30 päivänä kesäkuuta 1995 annetun komission direktiivin 95/30/EY noudattamisen edellyttämiä lakeja, asetuksia ja hallinnollisia määräyksiä, se ei ole noudattanut sille kyseisen direktiivin 2 artiklan 1 kohdan mukaan kuuluvia velvoitteita;

2) velvoittaa Luxemburgin suurherttuakunnan korvaamaan oikeudenkäyntikulut.